

BÆTICA FRATRUM

PRÆDICATORUM

PROVINCIA IN COMITIIS GENERALIBUS,

pro Vicarii Generalis

*Clarissimi ejusdem Ordinis electione, in Hispaniarum, et Indiarum Regnis
Regi Catholico subjectis; Cæsaraugustano Prædicatorum Reg.
Cœnobio celebrandis; ad majorem,*

D. O. M.

*Et Sanctæ Matris Ecclesiæ gloriam,
Veritatis que illustriorem dilucidationem;
Litterarium de more certamen parans;*

HAS THEOLOGICAS THESES.

Ex secunda secundæ Partis, aureæ Summæ Angelici Præceptoris Divi Thomæ Aquinatis, fideliter depromptas, atque selectioribus quibusdam Historico-Dogmaticis, Præclari Professoris Natalis Alexandri dissertationibus, hinc, inde stipatas.

Hispanorum Theologiæ, ac Sacræ, et Ecclesiasticæ Historiæ Doctorum, industriæ, atque ingenio, juxta præscriptum, refellendas, et refutandas proponit.

PROPUGNATOR ADERIT,

R. ADM. P. PRÆS. ER. JOANNES DE FUENTES,
Reg. Stæ. Catharinæ V. et M. Giennensis Conventus Prior.

SUB AUSPICIIS

R. ADM. P. MAG. Fr. VICENTII BERNARDOS DE QUIROS,
Reg. Stæ. Crucis Granatensis Cœnobii Studiorum Regentis.

Die 12 Junii, anni labentis 1832.

SUPERIORUM PERMISSU.

Granatæ. ex Typographia D. Michaelis Benayides.

Aprilis.

BETICA FRATrum

FRATRICITATEM

PROVINCIA IN COMITATU GARRALIBUS

pro ...

Christi quibus ...

D. G. M.

Et sancto ...

Ex ...

Hispanorum ...

...

D. ADM. P. ...

Reg. ...

...

A. ADM. P. ...

Reg. ...

Die 12 Junii ...

SUPERIORUM ...

Genova, ex Typographia ...

...

AD EXCMUM. DOMINUM MÆCENA-

TEM SUUM DUCEM DE MEDINA-SIDONIA PRO-
VINCIA BÆTICA FRATRUM ORDINIS PRÆDICA-
TORUM.

*I*nclite Vir, Salve, cui nobilitatis inhaerent
Stemmata avita Ducum, regia progenies:
Qui per avos, proavosque tuos ab origine fulgens,
Scis magis atque magis nobilitare genus:
Cujus inest animo Alphonsi virtutis imago,
Ingenitus splendor, perpetuumque decus:
Quidquid fama canit de hujus virtute refundit
In te, qui haeredem sanguinis ejus agis.
Gloria, nomen, honor Guzmani splendet ab ortu
Solis ad occasum, luceque cuncta replet:
Et quia Magnanimi Alphonsi clarissimus haeres
Es, tua sunt etiam gloria, nomen, honor.
Ergo cliens tua te Provincia Baetica plaudens,
Tantum Patronum gaudet habere suum,
Atque in signum grati animi, tibi mittere munus
Exiguum; magnum sit voluisse satis.

Quid tibi namque viro tanto donare queamus?
Doni nonné vicem, ritè rependit amor?
Hinc erit in votis, vivas ut Nestoris annos
Sis perquam felix, nos que beare velis;
Creditur at verè Provincia nostra beata,
Quando Patrocinio nobilitata tuo est,

EXCMO. ET RMO. PATRI FR. JOA-
QUIMO BRIZ, ORDINIS PRÆDIGATORUM GE-
NERALI MAGISTRO, HISPANIÆ SUPREMÆ CLA-
SSIS OPTIMATI, A PRÆFECTURÆ GENERALIS
OFFICIO DECEDENTI, ATQUE EPISCOPALEM
SEGOVIENSEM CATHEDRAM ASCENDENTI
PROVINCIA BÆITCA S.

*E*rgone nos linques, Excellentissime Domne
Dum, tibi stante Patris nomine, ponis onus?
Quem Rex, jure quidem, charum sibi junxit amicum
Atque dedit, coram se caput ut tegeres.
Te moderante Gregem Guzmani Patris, honorem
Ordinis augeri vidimus inde citò.
Per te Sanctorum aucta est magnificentia cultus,
Per te ritè coli, pluribus ecce datum.
Obtinuit cultum, te procurante Joanna
Digna coli, nostri Patris ut alma Parens.
In quo ostendisti, cultus Zelator, amorem
In Patrem, atque Aviam, queis redamatus eris.
Das animi indicium quoque Religionis amantis.
Fratres dum mittens, amplificare studes.
Divinos reparas libros, queis debita laudum
Cantica solvantur dulcia, digna Deo.
Sed quorsum ista? Potest quisquam enumerare la-
bores.

A te exantlatos, ut mala nostra leves?
Sic, Joaquime, tuum meritum celebramus; at illi
Praemia quis dignè conferat? Ipse Deus.
Nam tibi pro meritis volumus si solvere grates,
Vires deficiunt, sit licet auctus amor.

Et regere nos liques, Excellentissime Domine
Dum, tibi stante Patris nomine, ponis omnes?
Quem Rex, iure quidem, charum sibi iunxit amicum
Atque dedit, coram se caput ut regeres.
Te moderante Gregem Guzmani Patris, honorem
Ordinis augeat vidimus inde cito.
Per te sanctorum aucta est magnificentia cultus,
Per te tunc coli, pluribus ecce datum.
Obtinuit cultum, te procurante Joanne
Digno coli, vestri Patris ut alma Patris.
In quo ostendisti, cultus Relator, amorem
In Patrem, atque vitam, quae redamatus eris.
Das animi iudicium, quoque Religionis amantem.
Frates dum mittens, amplificare studes.
Divinos reparas libros, quae debita laudum
Cantica solvantur dulcia, digna Deo.
Sed quorsum ista? Potest quisquam enumerare la-
borem.

RMO. PATRI

Vicario Generalis Ordinis Predicatorum

RECENS

ELECTO PROVINCIA BÆTICA

S. P. D.

*Si benedictus erit, Domini qui in nomine venit,
O Venerande Pater, tu benedictus eris.*

*Te in Domino nunc credimus, imperitare venire,
Et nos solantis viscera habere Patris.*

*Laus gratesque Deo solvantur, quippe benigné
Orbos respexit nos miseratus. Amen.*

RHOD. PATRI

Electo Provinciae Bavaricae

RECIENS

ELECTO PROVINCIAE BAVARICA

E. P. D.

Se benedictus eris, Domine, qui in nomine venit
O venerande Pater, tu benedictus eris

Te in Domino nunc credimus, imperatore venisse
Et nos scientia viscera habere Patriae

Inter gratiasque Deo solentur, quibus benignè
Orbes respexit nos miseratus. Amen.

9

DE OBJECTO FIDEI.

1. **P**rima veritas in essendo, seü Deus sub Deitatis ratione, est objectum *formale quod* fidei.

2. Objectum *formale quö*, seü motivum fidei, est prima veritas in dicendo, seü summa Dei dicentis auctoritas.

3. Evidenter credibilia fide divina, veræ nostræ Religionis mysteria sunt; cujus credibilitatis evidentia, non modo ab argumentis, et signis, sed etiam ab ipso fidei lumine provenit.

4. Ab Apostolis traditum est, Symbolum, quod Apostolicum appellatur.

DE FIDEI REGULIS.

5. Infallibilis fidei regula Scriptura Sacra est.

6. Judex visibilis controversiarum fidei, alia est fidei regula necessario admittenda.

7. Jure divino Sanctus Petrus, Apostolorum omnium Princeps fuit; eodemque jure Romanus Episcopus, omnium Episcoporum primus est.

8. Scripturæ Sacræ translatio 70 Interpretum ante Divi Hieronimi tempora, maximæ fuit in Ecclesia aucthoritatis; cæterisque anteposita est Versionibus, ut pote usu consecrata Apostolorum.

DE ACTIBUS FIDEI.

9. Necessarium omnino fuit ad salutem, aliqua hominibus, per disciplinam fidei credenda proponi.

10. Quidquid blaterent Rousseaus, Tindalius, alii que recentes increduli; quidquid sophismatum fingant Freret, Boulangierus, et cæteri ejusdem furfuris novissimorum sæculorum scioli, pseudo-sapientiam suam, buccis crepantibus in Europâ ventilantes: Religio revelata omnibus hominibus necessaria est, et humanæ menti, credibilitatis evidentiâ assequibilis.

11. Fidei confessio est de necessitate salutis, quando ejus omissio honorem Deo debitum, vel utilitatem proximis impendendam subtraheret.

12. Quocumque in casu, quovis vè præ-

textu, Religionem simulare, fidemque negare, illicitum est; igitur non nulli hujus ævi Politici contrarium asserentes, velint nolint, in Helceseitarum errorem incidunt.

DE CHRISTIANÆ RELIGIONIS, ORIGINE,
ET SUCCESIVO TRACTII.

13. Cum primis hominibus orta est Christiana Religio; et floruit apud omnes Sanctos, qui Legis naturæ, et Legis scriptæ temporibus vixerunt.

14. Adamus per fidem Christi Mediatoris, cujus ipsi post lapsum facta promissio à Deo est, salutem eternam est consequutus.

15. Noé Arca mirabilis, Christi, atque Ecclesiæ typus fuit; sicut diluvii aquæ Baptismi figura extitère.

16. Abrahamo Deus circumcisionem præscripsit, ut justitiæ, et fidei signaculum; quò eius Filii paternæ essent æmuli Religionis, et in Christum ei promissum crederent.

17 Jacobi morientis oraculum illud de Juda editum: *Non auferetur sceptrum de*

Juda, et dux de femore ejus, donec veniat, qui mittendus est. = Venturi Messiae continebat prædictionem, et in Domino Jesu comprobatum est.

18. *Æneus Serpens á Moyse conflatus, erectus est ut signum á Deo institutum, in Christi Crucifixi typum; homines miseros fidei oculis ipsum aspicientes, á lethifero antiqui serpentis morsu sanantis.*

19. *Christi, et Ecclesiae Sacrum Epithalamium nuptiale, Liber est Cantici Canticorum, divino aflatu á Salomone conscriptus.*

20. *Elias Thesbites Propheta, insignis extitit Christi typus: qui etiam simul cum Enocho, ejusdem ad mundi judicium venturi Præcursor futurus est.*

DE CHRISTIANÆ RELIGIONIS PROPAGATIONE.

21. *Traditione constat Sanctum Paulum in Hispanias profectum, isthic Ecclesiam fundavisse.*

DE SPE THEOLOGICA.

22. *In solis fidelibus Viatoribus, in des-*

perationem, aut præsumptionem non lapsis, atque in animabus piacularibus flammis addictis, est spes theologica.

DE CHARITATE.

23. Inter omnes virtutes excellentissima est Charitas, quæ Deum attingit, ut in ipso sistat.

24. Ex charitate diligendi non sunt inimici prout inimici; in dilectionis autem generalitate secundum suam naturam sunt includendi: atque nonnisi in necessitatis articulo in particulari tenemur illis dilectionem exhibere.

25. Iniquè sunt perempti Sichimitæ à Filiis Jacob, ob Dinæ raptum.

DE EFFECTIBUS CHARITATIS.

26. Eleemosinam de superfluo dare, et necessitatem patienti, est in præcepto; cæteris autem eleemosinas largiri, consilii potius, quàm præcepti est.

27. Non tenentur subditi secundum correptionem justitiæ, Prælatos suos corrigere; sed secundum charitatis correptionem.

nem, illos cum reverentiâ, honore, ac mansuetudine admonere.

28. Verè, et sincero prorsus animo Divus Paulus Sanctum Petrum reprehendit; non itaque ex simulatione.

DE VITIIS CHARITATI OPPOSITIS.

29. Quamvis Schismatici Ordinis potestatem habere possint; jurisdictionis tamen auctoritate privantur.

30. Pro Reipublicæ defensione, et bono communi bellum indictum, ab eo, cui regionis administratio commissa est, nullum peccatum est, si mente rectâ geratur; secus autem bellare est illicitum.

31. Deo pro Isrrael pugnante, et Josuè bellum gerente, Sol et Luna reipsa steterunt; Supremo rerum Conditore, ad Josuè votum miraculum operante.

DE PRUDENTIA.

32. Non modo in Principibus prudentia est, sed in subditis etiam existit.

33. Pars prudentiæ specifica est reg-

nativa, quæ ipsa Regis prudentia est, et quâ civitatem, vel Regnum regit.

34. Probabile est, ad veri Dei cognitionem, et cultum fuisse conversam Reginam Sabà, quæ ad audiendam Salomonis sapientiam, et prudentiam admirandam ex Austro venit.

DE JUSTITIA ET JURE.

35. Convenienter dividitur Jus, in naturale, et positivum.

36. Cum jus naturale omnium animalium sit commune, jus autem gentium ad solos homines spectet; perspicuum est, aliquam esse utriusque differentiam.

37. Quamquam Christiana plebs, secundum veterem disciplinam ab Apostolis descendente, jurè potita sit ferendi testimonii de vitâ et merito Ecclesiæ Ministrorum, necnon suum desiderium exponendi, de Persona eligenda; electio tamen Sacrorum Ministrorum de jurè divino non pertinet ad plebem.

38. Populus Christianus in electione

Ministorum Ecclesiæ, jurè Ecclesiastico suffragatus est.

39. Constitutiones Apostolorum nomine inscriptæ, ab Apostolorum, et Ecclesiæ doctrina alienæ sunt; atque adeo suppositæ Apostolis, et Clementi Romano.

40. Veterum Romanorum Pontificum, ad Siricium usque, Epistolæ suppositivæ sunt.

41. Justitia generalis virtus est, ordinans ad commune bonum omnium virtutum actus.

DE VITIIS OPPOSITIS JUSTITIÆ PARTIBUS.

42. Personarum acceptionem in spiritualibus, eò majus peccatum esse certum est quò spiritualia temporalibus præstant.

43. Plantas ad animalium usum, et ipsa animalia ad hominis sustentationem, vitâ privare licet.

44. Antediluvianis hominibus, á Deo prohibitum fuisse carniem esum, ex Scriptura sacrâ certò colligi nequit.

45. Nullo modo cuiquam licet seipsum

occidere ; cum sit contra Dei , sui , et proximi Charitatem.

46. Moyses Egypcium Hebræo insultantem interficiens, homicidii reus non extitit.

47. Sampson Templum idololatrarum diruens, seipsumque, et alios perimens, suicidii reatui obnoxius non fuit ; immò morte fortitèr, ac sanctèr appetita, peccata olim commissa expiavit ; in eoque egregium Christi typum suspicimus.

48. Furtum, cum semper justitiæ adversetur, semper quoque peccatum necessario est.

49. Hebræi spoliis Egypriorum, absque furti crimine ditati, ex Egipto egressi sunt.

50. Salomon fratrem Adoniam justè capitis damnavit ; sicut et meritò Abiatharem Sacerdotem exauguratum de gradu dejecit.

DE VIRTUTE RELIGIONIS, ET EJUS ACTIBUS.

51. Non modo interioribus actibus, ipsa Religionis virtus perficitur, sed etiam

externis; his autem minus principaliter, quasi secundariis, et ad illos ordinatis.

52. Turpiter errarunt Thomasius, et Genuensis; dum ille Deo externum cultum juræ naturæ non deberi audacter statuebat; iste autem inculcando, non debere existimari nos Deo aliquid promittere, aut tribuere posse, præter animi innocentiam.

53. Orare est omninò necessarium; non quidem ut divina immutetur dispositio; sed ut impetremus, quod Deus per Sanctorum orationes decrevit implendum.

54. Cúm Regis Ezechiæ oratio exaudita á Deo fuit; non solaris tantum umbræ reductio in horologio Achaz, sed ipsius Solis retrocessio ei data est in signum recuperandæ sanitatis: eoque miraculo, celestes Orbes unâ cum sole retroacti, plurimas horas nocti detractas diei addiderunt.

55. Solus Deus, animarum nostrarum Creator est, ac beneficus conservator; ideo ei soli, sacrificiorum honor est habendus.

56. Corporis et sanguinis Christi alimum in Eucharistia sacrificium, á Melchisedech,

Dei Altissimi Sacerdote, panis et vini oblatione, plané significatum est.

57. Promptus, et alacer Abrahami ad charissimum Filium immolandum animus, nulló prævio Egiptiorum, aliarumve Gentium exemplo, obscurari potest.

58. Expedit homini sese supremo Numini votô obligare; cum omnia, quæ ei exhibemus, in nostram cedant utilitatem.

59. Imprudenter emissit votum Jephthe, et crudeliter persolvit in prædilecta filia; non quidem ob consecratam filiæ virginitatem, sed ob illam ad aras truculentér mactatam: nihilominus tamen typus insignis Christi fuit.

DE SUPERSTITIONE, QUÆ RELIGIONI OPPONITUR.

60. Idololatria, cùm exteriori, tùm interiori actú, ex naturâ sua læthale peccatum est.

61. Aaron aureum vitulum conflans, impio populi desiderio obsequutus, et publicè colendum proponens, scripturâ sacra teste, gravissimi flagitii reus extitit. Per-

perám igitur, et temeré ab Hæbreis, et Monceo excusatur.

62. Idololatræ omninó fuerunt Isrrælitæ, qui aureos vitulos, á Jeroboamo confiatos, et in Bethel, et Dan impie erectos, colebant. Non enim verum Deum in illis, sed ipsas stupidorum animalium figuras, quæ vera idola erant, proni adorabant.

DE OBEDIENTIA, QUÆ EST PARS
VIRTUTIS OBSERVANTIÆ.

63. Necessarium est, ut Christi fideles, sæcularibus Potestatibus penitús subjiciantur; quia per Christi fidem, justitiæ ordo non tollitur, sed magis firmatur.

DE VINDICATIONE.

64. Penæ exercendæ non sunt nisi in eos, qui voluntarie peccaverunt; nonnumquam tamèn ut medicinæ, etiam justis, et involuntarié delinquentibus sunt infligendæ.

65. Albigenses Hæreticos Ecclesia justé admodum sæcularibus potestatibus tra-

didit, temporalibus pœnis puniendos. Igitur adversus eos ininitum bellum, fuit omnino justum.

DE MENDACIO, QUOD VERITATI OPPONITUR.

66. Peccatum ex genere suo est omne mendacium; eo quod contra naturam sit mentiri: id est, contra mentem ire.

67. Si litterali sacræ scripturæ sensui inhæreamus, vix, aut ne vix quidem Jacob á mendacio excusari potest; at veró, si figuratus sensus attendatur, de communi Patrum, ac Theologorum sententiâ, paternam accepit benedictionem, absque mendacio, et fraude.

DE JUSTITIÆ PRÆCEPTIS.

68. Haud dubiè asserendum est, omnia Decalogi præcepta ad justitiam pertinere.

69. Omnia tum naturalis, tum veteris Legis, præcepta moralia, in Decalogo continentur, ved ad illud reducuntur; sic autem ordinata in ipso sunt, ut tria ad primam tabulam, septem reliqua ad alteram pertineant.

DE FORTITUDINIS EXCELLENTIORI ACTU.

70. Ad perfectam martyrii rationem spectat, ut aliquis mortem propter Christum; vel propter Deum sustineat.

71. Martyrii necessitatem, et sublimem Sanctitatem, contemnere, turpissimus Gnosticorum error est, et impudentiâ plenus.

DE PERSEVERANTIÆ VIRTUTE.

72. Ut perseverantiæ donum conserveatur in nobis, non modo habituali gratiâ indigemus, sed etiam Dei auxilio, hominem in bono, usque ad vitæ finem conservantis.

DE VIRTUTE ABSTINENTIÆ, ATQUE JEJUNIO.

73. Ad culparum deletionem, delictorum cohibitionem, et mentis in spiritua- lia elevationem, cum jejunium plurimum valeat; conveniens valdè fuit, ut divinis, ac humanis quibusdam Legibus, de jejunio, atque illius observatione præcepta trade- rentur.

74. Abstinentia specialis virtus est, quâ ciborum delectationes rectè moderamur.

75. Ecclesiastici jejunii pars semper fuit abstinentia á carnibus; et apud veteres Christianos, publicâ Lege præcepta diebus jejunio sacris.

76. Antepaschale jejunium, tribus primis Ecclesiæ sæculis, Christiani summâ observabant religione, idque ex Apostolica traditione acceptum retinebant.

77. Ex veteris Ecclesiæ usu, qui usque ad duodecimum viguit seculum, quadragésimale jejunium vesperé tantum solvebatur: cæteris verò jejuniorum diebus, ut plurimum horâ nonâ.

DE GULA, QUÆ ABSTINENTIÆ OPPONITUR.

78. Multorum criminum Gula occasionem præbens; Adam á Paradiso expulit, diluvium Noé tempore, in universum mundum misit, et ignem cum sulphure in pœnam Sodomorum.

79. Paradisus, corporeus locus erat, oculis ac sensibus subjectus, in Arabia felice, vel Mesopotamiâ, aut in ejus limite circa Babiloniam, juxta probabiliorem sen-

tentiam situs ; qui amplius non extat, quoad cultum, et loci amœnitatem.

80. Vitæ Arbor in Paradyso nuncupata est , quia ad vitam in perpetuum propagandam , divinitus acceptâ virtute conduceret ; eaque Arbor , quamvis spectabilis et corporea , simul erat sacramentalis.

DE VIRGINITATE.

81. Virginitas conjugali continentiae planè est præferenda ; dum ad animæ bonum secundum vitam contemplativam sit ordinata.

82. Traditio docet almam Deigenitricem Mariam , ante partum , in ipso partu , et post partum Virginem fuisse ; et benedictum uteri sui fructum Jesum , integris virgineis Corporis Claustris effudisse : cui dogmati, citrà hæresim , refragari nemo potest.

DE LUXURIA , QUÆ CASTITATI OPPONITUR.

83. Luxuria, quâ quis rationis modum,

et ordinem circa venerea excedit, peccatum est.

84. Loth, Angelis hospitio receptis, á Sodomitis vim passus, illicité, ac imprudentér illorum libidini, utramque Filiam obtulit.

85. Excusari nequeunt Loti ebrietas, et horribilis, cum utrâque Filia incæstus.

DE PECCATO PRIMI HOMINIS, ATQUE
EJUS POENA.

86. Primorum Parentum peccatum, secundum quid, cæteris delictis gravius fuit; illorum namque innocentiae, ac perfectæ munditiæ Statum, maximé dedecuit.

87. Amara mors, et miseri corporis defectus, pœnæ omnino sunt, primorum Parentum peccatum consequentes.

88. Decuisse sustinemus, Deum permittere, ut homo in statu innocentiae, et per bonos juvaretur Angelos, et per malos tentaretur.

DE GRATIIS GRATIS DATIS.

89. Fieri non potest, ut prophetice falsi quidquam subsit; cum divinum quoddam

sit signum, Dei ipsius augustæ præsentia.

90. Prophetica revelatio ad homines defertur, á Deo quidem ut primo Auctore, ab Angelis veró, ut Dei ministris in ministerium missis.

91. Saulus, qui et Paulus, divina virtute usque in tertium cælum raptus, Deum per essentiam vidit.

92. Christi Apostoli, ad prædicandum per universum orbem terrarum Evangelium electi, linguarum omnium cognitione divinitus fuerunt instructi; ne qui alios erant docturi, ab aliis fuissent docendi.

93. Ad plenam fidelium ædificationem oportuit præter gratias alias, quibusdam hominibus, gratiam tribui miraculorum, Spiritus Dei incomparabili munificentia.

DE STATIBUS HOMINUM DIVERSIS.

94. Ecclesiae Dei Summi perfectio, et decor requirebant, in ea diversorum officiorum et statuum munera, diversis personis, distributa inveniri.

95. Prælati, qui Episcopi nuncupantur, ac Religiosi viri, in statu perfectionis verè sunt.

96. Adversus Davidis Blondelli Calvinistæ doctrinam sustinemus, Sacrà Scripturâ, ac Traditione fulti, Episcopos jurè divino, Presbiteris esse superiores.

97. Religiosi, qui munere ornantur Episcopali, cunctis sui ordinis tenentur legibus, quæ ipsi Episcopali officio non repugnent.

98. Religionis status, quatenus quoddam holocaustum est, quò quis se totum Deo offert, et quasi immolat, ex tribus obedientiæ, continentiæ, et paupertatis votis integratur; in eisque Religionis perfectio consistit.

99. Religiosis licet docere, prædicare, et alia hujusmodi munia obire; non quidem ex Religionis suæ statu, sed ex potestate á Superiore additâ, vel commissâ.

100. Religioso cuilibet Instituto nomen dare cogitanti, prudentem virum consulere, ac maturè deliberare licet de de-

bitorum oneribus; firma nè, án infirma
sui sit corporis constitutio, atque etiam
cuinam potissimum Ordini sit adscribendus.

O. S. C. S. R. E.

Sapientumque iudicio.

FINIS.

